

עוזה

עודד קורנפיין

בן קיבוץ האון
 נולד בה' כסלו תשמ"ב
 1 . 1 2 . 1 9 8 1
 תלמיד מחזור נ"ד
 נפל בקרב בג'נין
 כ"ג בניסן תשס"ב
 5 . 4 . 2 0 0 2

עודדי

לכתוב על עודדי שלנו זו משימה קשה. זה להחמיר עוד שם ועוד ילד מחמשת ילדינו היקרים.

קשה הכתיבה קשה הפרידה מילד אהוב שלנו. עודדי נולד בחורף 81 בכפר סבא בן רביעי למשפחת קורנפיין אח לערן אסף ואלעד. אלעד בחר לך את השם עודד. גידלנו אותך בהרבה חום אהבה, היית תינוק טוב עגלגל שחום עיניים גדולות וכבר אז התחלת לבחון את העולם סביבך. כשהתחלת את צעדיך הראשונים החלטנו במשפחה על הליכתנו לקיבוץ האון. בספטמבר 1983 הגענו להאון ואתה עודד הגעת לפעוטון. לא דיברת עדיין אבל השתלבת יפה כי היה בך כבר אז את הרצון והכח ומוזג נח. האחים והילדים קראו לך אז עודד השודד ועודד הנודד, שדדת במבטך את כולנו ואהבת לטייל ולנדוד בטבע. כשמלאו לך חמש וחצי שנים נולדה לנו שירה אחותך הקטנה שהכניסה לנו הרבה שימחה ואור ואתה שהיית עד לאותה עת הנסיך הקטן לא בקלות ויתרת על תואר הנסיכות. עם הזמן למדת לקבל ולאהוב את האחיות הקטנה שירה. בבית-ספר היסודי לא היה לך קל חרקת שיניים בשקט עם הרבה תיסכול, כשאנחנו אותך מלווים מעודדים ומחזקים ולא מבינים, הרי לעודד שלנו היו כל כך הרבה תכונות טובות שאותם לא ראו ועליהן לא דיברו. אך אנחנו תמיד עליהן ידענו. כבר בגיל חמש על הסירים התחלת לתופף. בכתה ד התחלת ללמוד לנגן קנינו לך מערכת תופים ואתה היית מאושר חוש הקצב והכשרון המוסיקלי מלאו אותך בבטחון וגאווה ונתנו לך הרגשה טובה. גם לנו לראות אותך עם חיוך ונצוץ בעיניים כמו שהיה רק לך. את כשרון התפוף ירשת כמובן מאבא שתמיד דאג לך. היה ביניכם קשר קרוב ומיוחד שרק שניכם יודעים אותו. בכתה ט' הצטרפת לתזמורת מוסיקל בניצוחו של מוריס שם מצאת מקום לביטוי כשרונך ולנו היה טוב לראותך פורח ומאושר עם התופים שמלאו את עולמך. כשהגעת לבית ירח הרגשנו שמצאת את מקומך, רכשת חברים חדשים ועל מעשי הקונדסות והשובבות ידענו ושמענו. ידענו שלא היית מגיע לבית-ספר על מנת ללמוד, אלא להראות נוכחות ולהיות עם החברה, כאשר בילקוט תמיד המקלות של התופים במקום המחברות.

כשהתחלנו בבית-ספר לדבר על גיוסך לצבא היה לך ברור שאתה הולך במסלול שבו הלכו אחיך הגדולים שהם היו לך מקור לגאווה, למרות שלנו היה קשה עם החלטתך ללכת ליחידה קרבית היית נחוש בדעתך. בבוקר יום הגיוס ליווינו אותך כל המשפחה ללשכת הגיוס בטבריה, היית מאוד מתוח ונרגש וכך גם אנחנו.

ניפרדנו ממך לשלום ובלבנו הרגשנו שאנחנו רוצים כבר לראות
אותך בא לביקור ראשון בבית. ומשאלה אחת היתה בלב שתסיים
את הצבא בשלום.

בכל תקופת שרותך בצבא מתחילת המירונות ועד היותך לוחם
בנח"ל גילינו שהילד שלנו עודד הפך להיות בוגר ואחראי ובחור
רציני, לא שמענו ממך אף פעם שקשה לך. כשהיית מגיע לסופי
שבוע הביתה לא נחת לדקה היה חשוב לך להיפגש עם המשפחה
והחברים. עם אלעד ואסף התייעצת ושיתפת אותם בכל מה שעובר
עליך בצבא. היתה לכם שפה צבאית משלכם והם כאחים בוגרים
ליוו דאגו והגיעו בעקבותיך לכל מקום בארץ עם אספקת מזון לך
ולחבריך.

מתוך נאמנות ליחידה שבה שרתת לא נדבת לנו מידע על מה
שקורה איתך בצבא. בלבנו הרגשנו שאין מקום לדאגה. עד
שבתחילת חודש מרץ התחלנו יותר לדאוג בעקבות הידיעות
בתקשורת. דאגתנו היתה האם אתה ישן מספיק, אוכל, קר לך.
כחודש שלא הגעת לבקר בבית והטלפונים הביתה הלכו ופחתו
ידענו שאתה נמצא בשטחים באזור הקרבות, אך לא תארנו לעצמנו
כמה עמוק אתה נמצא בתוך המלחמה הקשה. כשאחיך אלעד גויים
בציו 8 הבנו בעצם שהמצב לא טוב היינו חרדים ומודאגים עד
לאותו יום חמישי שניפגשתם אתה ואלעד במחנה עופר והבנו
מאלעד שיש מקום לדאגה, למרות שהוא לא שיתף אותנו ולא סיפר
היתה לנו תחושה קשה מאוד ולא מצאנו לעצמנו מנוחה עד לאותו
הרגע בו קיבלנו את הבשורה המרה כאשר דפקו בדלת הבנו
שהנורא מכל שוב דפק על דלתינו.

ואותך ילד יקר שלנו ואהוב לא ניראה כבר לעולם.
עולמנו חרב עלינו והתחלנו במסע הייסורים שאין לו סוף.
חלומי של כל הורה לראות את ילדו הופך להיות בוגר מאושר
ומגשים את חלומותיו בחייו.
ואתה שהיית בתחילת דרכך סיימת את חיך כחייל גיבור.
לעד תישאר בליבנו

אוהבים אותך

אמא אבא

אסף, אלעד ושירה

07 04 2002

הלווית עודדי שלנו

עודדי שלנו

ילד יקר שלנו

חייל גיבור שלנו

אנחנו כואבים והמומים

ולא מאמינים ולא נפרדים.

ילד חייכן שלנו

ילד מאיר פנים שלנו

עיניים יפות שלנו

ילד טוב וצנוע ומסור שלנו

כולנו אוהבים אותך

אתה לא נשאר פה לבד

ערן אחיד הבכור ישמור עליך

ואתה תשמור עליו.

ילדים שלנו היקרים

נוחו בשלום על משכבכם.

בר מצווה של אלעד

עודדי

ושוב מכה בנו השכול
ושוב הפעם אני כותבת דברים לזכר נכדי.
לזכרך, עודדי, קשה להעלות על הדעת מציאות אכזרית כאובה כזאת.
בשנת שרותך התקרבנו מאוד, אצלי הייתה התחנה, תחנת מעבר מהבסים
הביתה ומהבית לבסים.
לא פעם התבלבלת בדרך לסבתא אבל תמיד כאשר הגעת החיוך הצנוע
שלך היה מקסים ושובה לב.
השעות המעטות שהיינו ביחד היו נפלאות בשבילי, לא היית צריך כלום,
הכל היה בסדר גמור, אני זוכרת את הפעם האחרונה שלך אצלי, בפתח
הדלת אמרתי סתם: "עודדי תגיד לקצין שלך שסבתא לא מרשה", הייכת וכך
נפרדנו, הורדת את הראש וסבתא נישקה.

כואבת, אוהבת ומתגעגעת
סבתא הניה

רחוק מהכל
במקום רחוק בין ריחוף למציאות
במקום רחוק בין חלום לסיוט
במקום רחוק בין שמים לארץ
עומדת אני ומחכה לך...

מחכה שתשוב ממסעות קרב
מחכה שתשוב משדות מערב
מחכה שתשוב מאפלת הדמים
מחכה שתשוב בין מיליון חיילים.

במקום רחוק בין ריחוף למציאות
במקום רחוק בין חלום לסיוט
במקום רחוק בין שמים לארץ
עומדת אני ומחכה לך שתשוב...

מחכה לחיבוק גדול ואוהב
מחכה שתדליק לי אור בלב.

אבל אתה לא תחזור
ואני נשארת עומדת
בין ריחוף למציאות
בין חלום לסיוט
בין שמיים לארץ
בין האופק לים
בליבי תישאר
אפלה לעולם.

אחותך שירה.

עודדי

מי היה מאמין שככה נפרד? בחיבוק, לחיצת יד, נשיקה ודמעות...
כאילו שנינו ידענו שזה הולך לקרות.

אני לא אשכח את התמונה האחרונה שהלכנו ביחד לעבר הח' הפלוגתית
לפני המשימה האחרונה שלך... שממנה, כבר לא חזרת.

לא עובר יום בלי לחשוב עליך. הזמן עומד מלכת ואני מסרב להאמין שלא
תחזור שוב, שלא אזכה לראות את החיוך הגדול והביישן שלך, את
התסרוקת המצחיקה, את העיניים המבריקות האלה שאומרות הכל במבט
אחד.

את כל השבתות שהיינו מבלים ביחד בטיולים, בארוחות ובעיקר בצחוקים
משטויות...

כל אלה ועוד הרבה יותר הם דברים שנמחקו לי מהחיים.
הגעגועים חדים, הכאב לא מרפה והסבל כ"כ קשה, לכתוב עליך בלשון
עבר...

מי היה מאמין? ואני חשבתי שאתה הכי חזק, הכי חסון והכי בריא בעולם,
כדור אחד קטן שיתק לי את כל החיים.

את יום שישי המקולל ההוא לא אשכח!

ואת יום השבת המקולל ההוא, בו אחיד ערן נפטר, לא אשכח!

ועם כל זה, אנחנו חייבים להמשיך לחיות בשביל אמא ואבא, שירה אסף
ואורי, האחיינית הקטנה שלך, שכבר לא תזכה להכיר... כמה חבל... כמה
עצוב... ואיזה בזבוז!!!!

אני מקווה שאתה וערן מסתדרים שם למעלה... כי אנחנו פה מתקשים
לעבור יום יום שעה שעה בלעדיכם, ורק שתדעו שאני אוהב אתכם ואני
פה בשבילכם.

ועודד היית לי האח והחבר הכי טוב עד הרגע האחרון בו נפרדו דרכינו
לעד באותו יום חמישי...

אחיד אלעד

חברינו ורעינו מגדוד הנח"ל, חיילים גיבורים שלנו, לוחמי המסייעת 932, בין שנתו העשרים לזו העשרים ואחת, נפל שם עודד, חלפו חייו, נגדעו נעוריו נהרג כגיבור בסימטאותיה של ג'נין במלחמת המגן לבעור הטרור. שם לחם, שמר ונפל על תורת הנשק הטהור.

נבדקו הנסיבות, הסתיימו התחקירים, חולקו תעודות ואנחנו לעד נשאר שכולים.

איבדנו את עודד אבל זכינו בכם, עמיתים של אמת, ידידים במצוקה, חברים לנשק שידעו מלחמה.

לא נמוגו התמונות, לא דהו הזיכרונות של עודד היקר והאהוב שאיננו עוד ושותפות כמו שלכם בשימור זכרו של עודד עבורנו היא כוח ותודה על השיר וברכות על היוזמה, התרגשנו בתוכנית ב"קולה של אימא" והקולות שלכם הבוהקים מהלב ומצטרפים לשלנו למקורות הכאב. והיום יום עצוב מאוד, יום הולדת כאוב, עשרים אביבים ועליהם לא יוספו,

ואתם כאן איתנו, כולכם כאחד, כמשפחה, כאחים, כבנינו היקרים, מספקים אתם לנו, לכל המשפחה כוח ועוצמה ולו גם במעט להכהות את המכה.

מאחלים לנו לכם אושר והצלחה והרבה בריאות, חלקכם בקרוב ישתחררו מהשרות, כולכם תתפזרו במצוות החיים וכוח המציאות, איש לדרכו, לחייו, לגורלו ויודעים אנו לבטח כי גם אם תתרחקו, בנתיבות החיים, תישארו לעולם חברים ורעים, נושאים בלבבות, התמונות, המראות של עודד הגיבור שנפל על משמרת מלחמת המגן. ואנחנו לכם נחזיק אצבעות, נישא תפילה לשלכם האמהות.

דלתנו לכם פתוחה תמיד, אחים לנשק, גיבורים, לוחמים שיחד עימנו תשאו לתמיד את זה הזיכרון, את נר התמיד, לבננו היקר עודד, חברכם לפלוגה שהיה ואיננו אך לנצח נישא את דמותו לתמיד.

תודה שזכרתם, תודה על שבאתם, תודה עבור כל שהייתם לעודד. חיזקו והצליחו, שימרו והישמרו ונאמר אמן.

אמא – הוקרא ביום ההולדת של עודד ליד הקבר

02 12 1 יום הולדת עשרים ואחד.

יום הולדת 4 (1985)

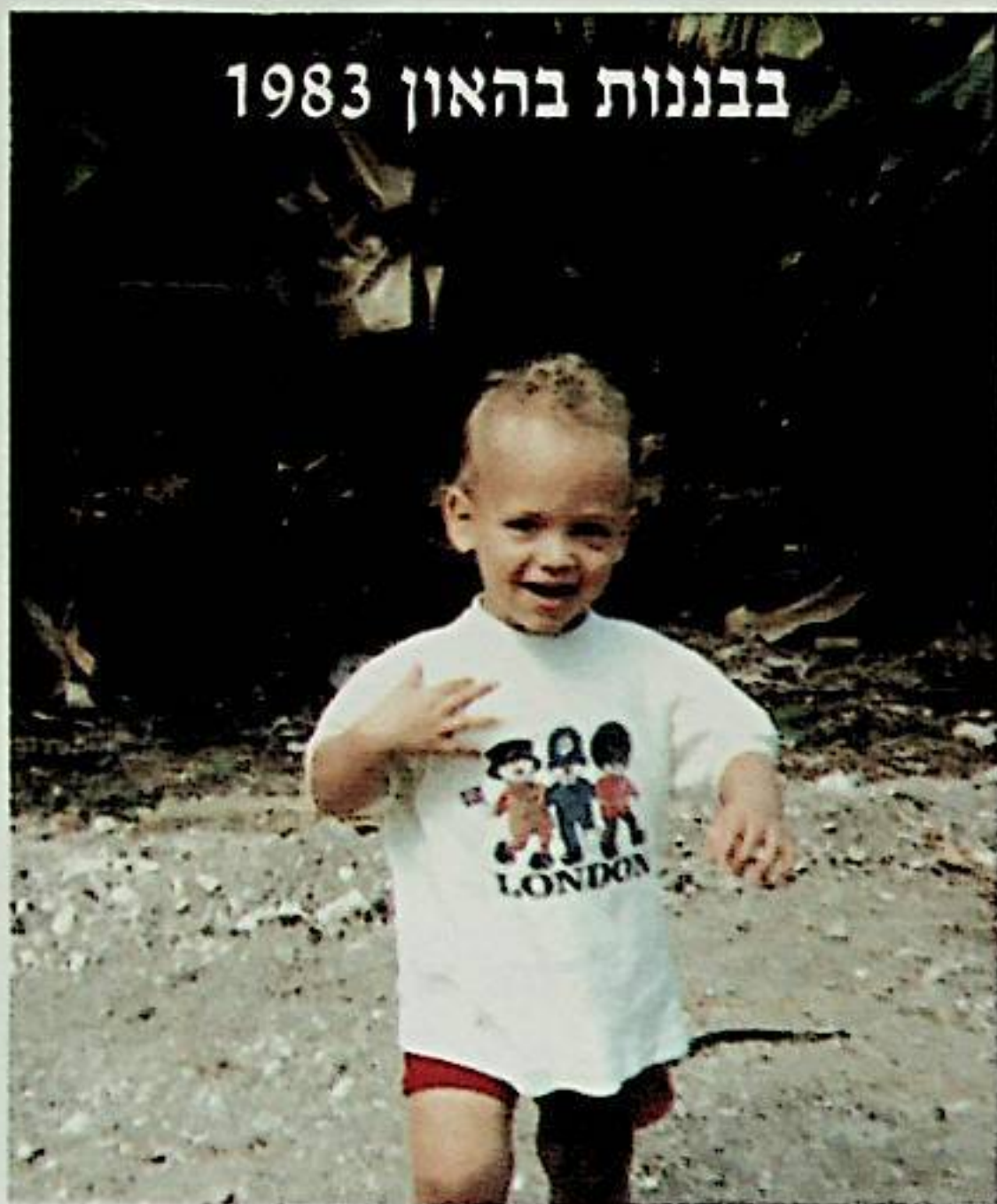
עם ערן ז"ל (1985)

גן צאלון בהאון

בבנות בהאון 1983

1983

חנוכה בהאון 1985

עודדי שלנו!

שלשום בשתיים עשרה וחצי, היה לי פלאש בך. שיחת טלפון אחת שהחזירה אותי 9 שנים אחורה, לאותה שיחה שבישרה לנו שערך נפטר. מהתגובה של אמא כבר ידעתי שמדובר רק בך. כולם מסתובבים עם הרגשה רעה בבטן כבר ימים כולם חששו, פחדו, כולם קיוו.

אבל לך עודד, היה כתוב גורל אחר מזה שקיווינו לו. כנראה שאלוהים חשב שאתה טוב לב, נבון, חייכן ומקסים כ"כ שמקומך איתו ולא איתנו. אז הוא לקח אותך אליו.

ואותנו השאת כאן עם הכאב, הדמעות, העיניים הנפוחות, אובדי עצות, שבורים.

כל דבר ביומיים האחרונים הזכיר אותך. אפילו אלבום משפחתי שנפל לי מהיד, נפתח באופן אירוני בתמונות מבר המצווה שלך, בכותל.

בכל פעם שהזכירו את שמך ברדיו, בטלוויזיה, בעיתון – הצטמררתי. המציאות הכתה בי בפנים בכל פעם מחדש, כופה עלי להבין את גודל האסון, ולקבל את העובדה שאתה איננו.

וזה בלתי אפשרי, לקבל שבחור בן 20, שרק סיים תיכון וכבר התגייס, ורצה להיות רק בקרבי, איבד את העתיד שלו בשנייה אחת.

ואנחנו רק יכולים לתמוך בכם, ולומר כמה אנחנו אוהבים, ושהכאב שלכם גם שלנו, ושכולנו כואבים איתכם, ובוכים עליו, ושומרים לו תמיד תמיד, פינה חמה בלב.

אוהבים אותך המון,

הדודים אלי ואירית,

בני הדודים דנה ודור

וסבתא הניה.

עודדי

אתה רואה אותנו , מלמעלה ?
מוכים ושפופים !

דמותך תמירה - הגאה
והחיוך הביישני שלך - עודדי -
נעלמו משבילי הקיבוץ ,
אך נשארו בלבנו .

התקדמותך הגאה והעקשנית
שדרסה כל מכשול בדרך ,
אל הגשמתך העצמית - עודדי -
מעודדת אותנו להמשיך הלאה ,
כאן למטה בחלקנו שטופת הרוח .

השלמת את שליחותך הקצרה , עודדי
והדרך אצה לך ,
והשמיים הם הגבול .

אינך נראה מודאג , עודדי .
יודע אתה שאבא ואמא , אסף , אלעד ושירה
שנשארו אתנו למטה
מוקפים בחום ובאהבה
ומעודדים אותך בשליחותך החדשה .

שם למעלה , עודדי
ודאי תפגוש את אחיך הבכור , ערן
ותצליח להעלות בפניו חיוך ,
להנעים לו בתופים ובחיקויים ,
לנצח .

אנחנו גאים בך

אריאל צימבליסטה

(הוקרא בלוויה)

דברים לזכור של עודד ז"ל

עודד היקר נפל כחייל בצה"ל במבצע "חומת מגן" בג'נין.
השנה חלפה מהר כאילו התרחשו הדברים זה עתה אולם למשפחה עצמה,
במיוחד להורים השכולים, לא כך הדבר, יומם ולילה חווים את החוויה הקשה
מנשוא.

השכול מלווה את המשפחה מאז נהרג ערן היקר הבן הבכור – האח הגדול
בתאונה בנכר לפני שנים מעטות.

תפילתנו, שמכאן ואליך לא תדע עוד המשפחה צער מעין זה.
מי ייתן וסימן ראשון לכך הוא לידת הנכדה הראשונה שנולדה באחרונה
להורים השכולים וירבו עוד בעזרת השם בקרב הילדים.

עודד ז"ל הוא נצר למשפחה ענפה עם שורשים ציוניים עמוקים בארץ
ישראל מזה כמה דורות, עתה נפל עודד היקר בהגנה על ישראל.
יהי זכרו ברוך!

הדוד יוסף ואפרת כהן וב"ב.

בני ברק

22 12 2002

ועכשיו, עודד איננו, אנחנו חסרים, אנו מתגעגעים וכואבים.
אנסה לגעת בכתב בזיכרונות, אולי דרכם אתמלא חום, כי עודד עדיין אצלי
ובתוכי.

באחד מביקורי בקיבוץ עודדי היה צריך להתחיל את עבודתו בחוף צמח.
הצעתי לו להסיעו במכונית, הוא התלהב מהרעיון ומהאוטו. התיישב לידי,
פתח את החלון החשמלי, הוציא את זרעו מהחלון והתרווח במושב.
חשבתי לסגור את החלון כדי שהמוזגן יתגבר על החום הבלתי נסבל שבחוץ
אבל עודד השיב בחיוך האופייני לו: "כך נוח לי וכך כדי שנגיע לברכה
בצמח". בשער קידם את פנינו השומר, הציץ לתוך המכונית, עודדי בכלל
לא הסתכל עליו יעני איזה איש חשוב אני'.

ביקשתי מעודד לכוון אותי לחניה אבל הוא העדיף שניסע ממש עד שפת
בריקה היכיתי שנצא מהרכב, עודד התעכב, כשראיתי ממול "סופגי" עם
שקית ניילון, ממלא את תפקידו, הבנתי שאנחנו מכים לו שיתקרב שיראה
אותנו.

בגלל החלונות הכהים לא היה ניתן לראות מבחוץ מי היושב ברכב, "סופגי"
התקרב ואז עודד יצא מהרכב בצחוק גדול הצלחנו "לעבוד" על כולם. עודדי
הגיע עם קדילאק צמוד למשמרת.

כשבאתי לבקר דאגתי מראש שיהיו איתי מתנות טריקים שעודד כ"כ אהב.
כשהתקרבותי לבית הוא רץ לקראתי מעוצמת ההתנגשות נפלנו שנינו על
הדשא צוחקים ומאושרים בום של אהבה ושמחה.

לאחר קונצרט בקיבוץ אלומות שבו היה עודד מתופף, פילסנו דרך אליו
להחמיא, לנשק, ללטף אבל עודד כבר לא היה ליד הבמה, הוא רץ החוצה
כולו רטוב מזיעה והתרגשות.

מצא סיבה כדי לא לקבל את המחמאות שכ"כ הגיעו לו.

על אף המרחק הפיזי תמיד הינו קרובים,

ועכשיו עודד לא כאן.

נמשיך יחדיו, ננסה לאסוף כוחות, לשמר את דרכו של עודד, את מאור פניו
שנעלם לנו.

חיה, יוסי, שחל, הדם, סגב והילה.

שבת בבוקר, השעה 8:00, שלוה ברוכה שמופרת פתאום ע"י צלצול טלפון, דבר שאינו בשגרה, במח לא בשבת.

רוני עונה לטלפון, הבעת אימה ואי אמון נופלת על פניו ואז הוא מבשר את השורה הנוראה מכל, "עודד נהרג"!!!

מרגע זה מתחילות התמונות לרוץ כסרט מול העיניים, במהירות ללא שליטה ובתוכן רק עודד בכל מיני מצבים.

השבתות בקיבוץ, בבוקר כאשר אנו מגיעים, עודד רץ לקראתנו, לקבל את פנינו, אם באופניים או ברגל עם המבט השובב שכבר מתכנן משהו, אם לשגע את ורדה או את דוד תלוי מה ה"שינוע". מראה לנו את פניו היפות, התמימות, עם העיניים המחייכות כל הזמן ומאחורי גבה של ורדה עושה תעלולים כאלה ואחרים.

אחרי שגומרים לאכול את הג'חנון, הולכים לבית הילדים ושם באמצע ה"בלגן", יש לו פינה לעודד ובה הוא מנגן על התופים, מפגין את יכולותיו ובתוך כל זה אתה מבחין ורואה את הביישנות והסומק משתלטים על פניו היפות, אנו עומדים מסביבו מתפעלים מהכישרון.

בצבא פוגש עודד בחור מהוד השרון, אומר לו, אתה יודע יש לי דוד מהוד השרון הוא ב"גבעתי" קוראים לו עוז, עונה לו הבחור, איך הוא דוד שלך? אתה אשכנזי והוא תימני? עונה עודד "לא יודע איך, אני יודע רק שהוא דודו שלי".

עודד הגדיר את הקשר שלנו הכי נכון ומדויק שאפשר, כך גם אני וכל המשפחה הרגשנו, קשר של משפחה קרובה לטוב ולרע.

אפשר לשבת ולמלא דפים שלמים בזיכרונות, בתחושות ובהרבה געגוע, הכאב והצער אינו מרפה. אולם תמיד עם כל זיכרון שעולה מתלוות העיניים הערניות המחייכות.

אמיים בשירו של חיים גורי שהתחבר לי מאוד עם עודד:

"אשר טמנתיו – ניצב עלי בחיוכיו

אשר כיביתי את נרו – חזר לנגוע

ואין סימן לרחמים וחלחלה סמוכה

וכה רחוק התחנון מן המרגוע".

אתכם תמיד,

שולה, רוני, גיא, עידית ועוז

עודד עולה
לכיתה א'

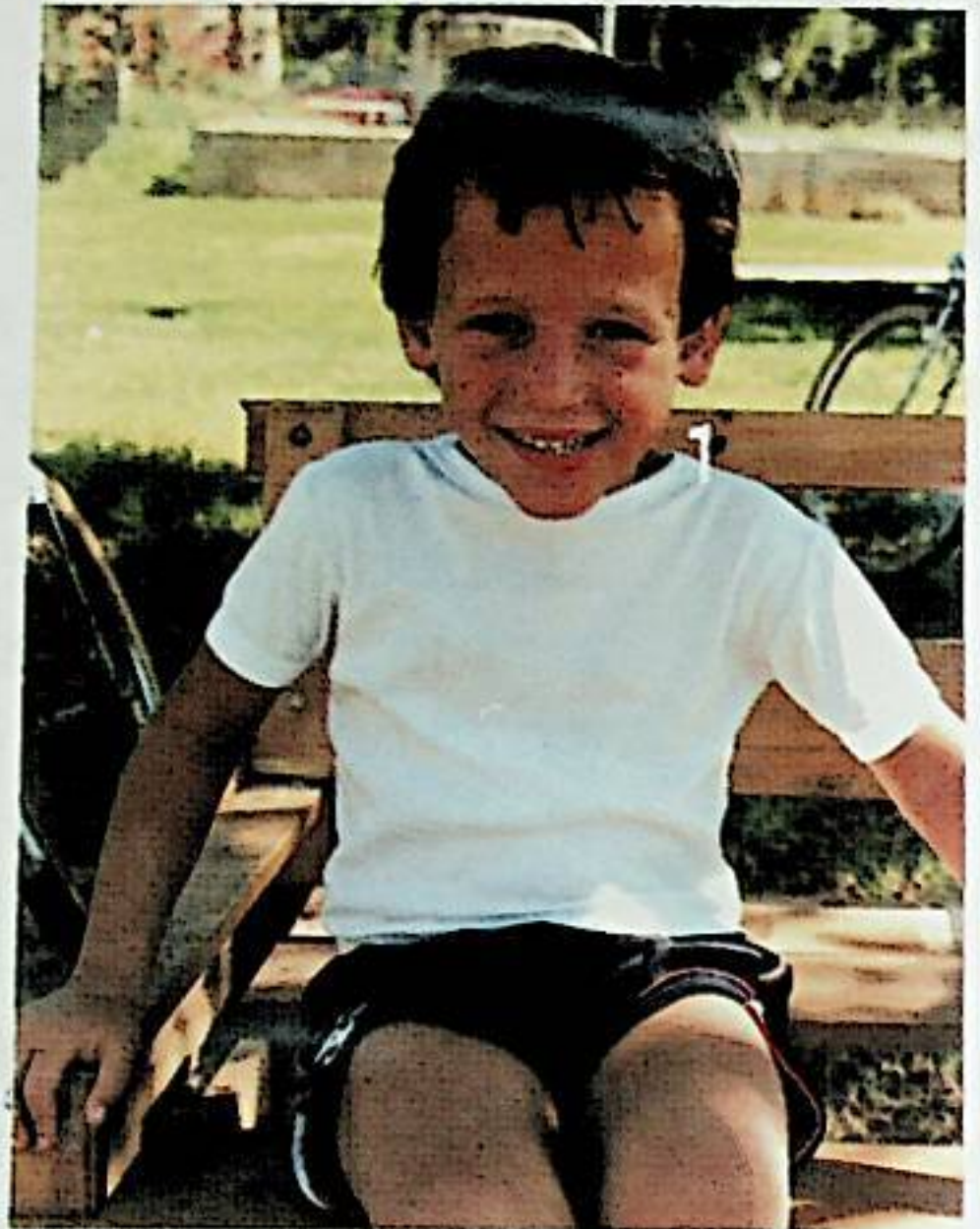

בבנות

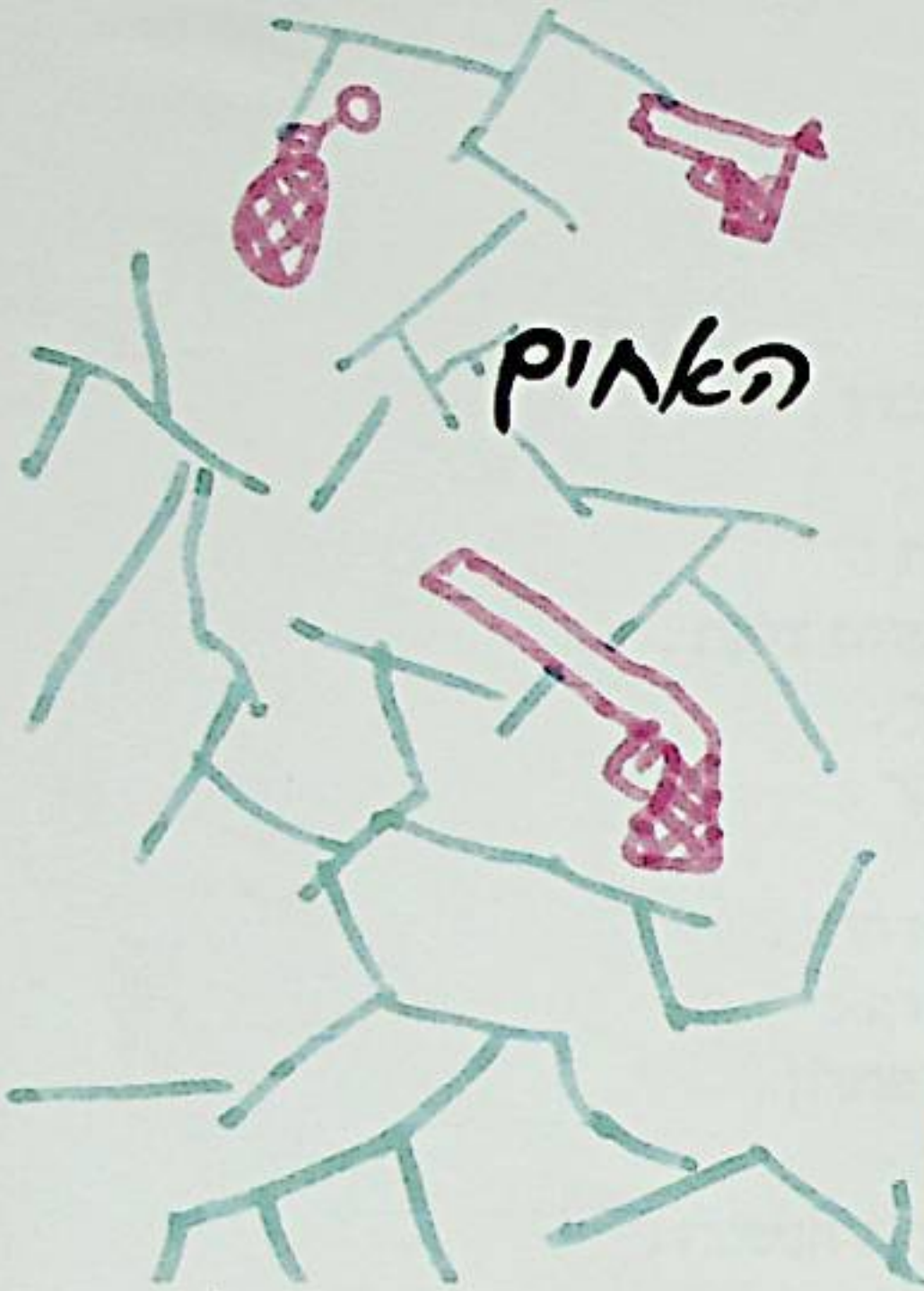
עם אבא דוד

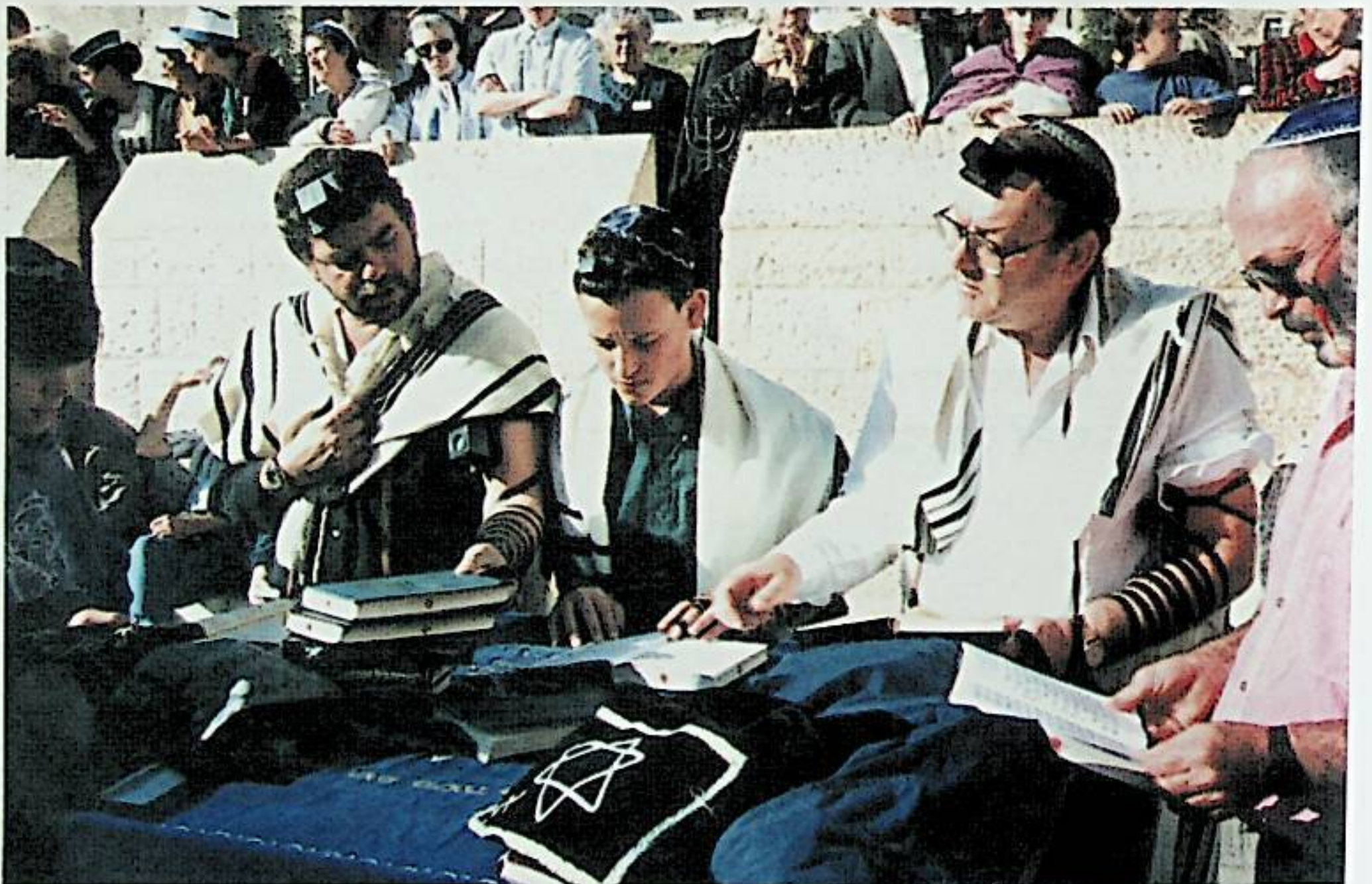
משפחת קורנפיין

בתמונה רואים את עודד ז"ל

מתוך עבודת "שורשים" של עודד ז"ל

עליה לתורה בכותל

השתיקה

כשהפרחים נובלים בטרם צמחו ,
 והשמים בעבים כבדים כוסו ,
 והרוח בצמרות עצים שורקת ,
 ומסביב גופות הפרחים , ולעולם צלקת .
 הדיבור והשיר – הכל מיותר ,
 השתיקה מרעידה ואז הכי קר .

כשאומה קוברת ניצניה ללא הרף ,
 כשעם שלם מוכה והופך לטרף ,
 בלי לדעת איך , למה והיכן פתרון ,
 כשכל יום יכול להפוך לאסון –
 השתיקה היא הדיבור , דמעות הנשמה ,
 והנאום הכי טוב לאומה .

האביב לא יחזור לרבים וטובים ,
 הדם והצער כים מכסים .
 כשהכל בתוך נשמתם מתכנסים ,
 כשאין אפשרות לחזור , ואין ניסים –
 השתיקה ומבט בוחה , עקר ,
 מפחיד מזעזע , הלב נשבר .

כי השתיקה היא ההלם והבכי הכי מיוחד ,
 זה קורע לחתיכות ובחיתוך הכי חד .

לורדה ולדוד והילדים היקרים
 אין לי מה להגיד רק לשתוק
 יעקב פרים

9.4.02

עודד

ביום שבת כולנו הגענו, מהדרום ומהצפון, מהצבא ומהאזרחות.
באנו הביתה למקום שבו אספנו יחד חוויות, הרפתקאות, וזיכרונות.
ישבנו כמו תמיד, במרפסת למטה.
בהתחלה המומים ועצובים, אחר כך דיברנו עליך,
התחלנו לספר סיפורים וצחקנו קצת.
בתוך כל העצב והגעגוע הצחקת אותנו
הייתה הרגשה שרק קפצת הביתה לאכול
משהו ועוד מעט תחזור.
אבל עמוק בפנים, במקום שכואב
ידענו שכבר לא תשב איתנו כמו תמיד
באחת מפינות המרפסת.
מרווח על כסא פלסטיק רגל על רגל
מגלגל קבוצת שיער בקידמה של הראש.
ביום ראשון באו הרבה אנשים
והחברים שלך מהמחלקה
הביאו אותך ושמו אותך
מתחת לצאלון שתמיד סימל
שמחות, חתונות ובר-מצווה.
אחר כך ליווינו אותך לכאן.
לבית הקברות שנמצא בין כל השדות והפרדסים
שבילינו בהם כל כך הרבה, בגיוסים ובטיוולים.
ואפילו שהתגנבנו לפרדס או לשטח אבטיחים
והעמסנו את האופניים.
אחרי ששמו אותך באדמה
ישבנו לידך ופשוט לא רצינו ללכת.
עודד, היית מצחיקן ושטותניק
והלוחם הגיבור שלנו.
תהיה מנוחתך עדן
אוהבים ומתגעגעים המון, התיכוניםמים

כתבה והקריאה:

דפנה הלל

ביום ההלוויה.

